

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ημών πατριώταις και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15
Ἔτησια δρ. 8.—	Ἔτησια φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένον ἔχον, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐξάμηνος > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος > 2,50	Τριμήνος > 3.—		Ὀδὸς Ἐθνομικροῦ ἄρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			

Περίοδος Β'. — Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλοῦ 1915

Ἔτος 37ον. — Ἀριθ. 36

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Δέτε νάχουν τὸ λαχεῖο; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ποῖος τὸ ξέρει! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης γαίνονται πολὺ ἤσυχροι και ἴσως θὰ τὸ ἔχουν ἐξασφαλίσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀρχηγὸς ἐκλήρωσε τοὺς Ἰνδοὺς ὡς τρία βήματα και εἶπε:

— Ἐλ Μόρο, ξέρετε τί θέλομε... θέλομε τὸ λαχεῖο ποῦ σὺ και οἱ φίλοι σου τὸ κλέψατε ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ στήν ταβέρνα τοῦ Ἄλτο. Δὲς μᾶς τὸ μὲ τὸ καλὸ!

Οἱ τρεῖς Ἰνδοὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦν.

— Εἶσαι τρελλός, Καμπάλλερο Πέδρο, εἶπεν ὁ Ἐνας. Δὲν ξέρομε τί μᾶς λές οὔτε ἔχομε κανένα λαχεῖο.

— Πολὺ καλὰ. Τότε θὰ σὰς ψάξωμε ὅλους.

— Μὲ τί δικαίωμα, ἠρώτησεν ὁ Ἰνδὸς ὑπερηφάνως. Δεῖξέ μας τὸ χαρτί ποῦ σε διατάζει νὰ μᾶς ψάξης ἢ νὰ μᾶς συλλάβης.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δεῖξω τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνόμος, πλησιάζων τὸν Ἰνδόν.

— Τότε, εἶπεν αὐτός, βγάλων τὸ μαχαίρι του, ὁ πρῶτος ποῦ θὰ μέγγιξῃ ἐσκοιλιάζεται!

— Κ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, ἀν δὲν ὁραθῆς νὰ σὲ ψάξω, σοῦ τινάζω τὰ μυαλά.

Ἔγεινε σιωπῇ. Οἱ Ἰνδοὶ, μὲ τὰ μαχαίρια στὸ χέρι, ἀψηφόντες τὰ πιστόλια τῶν αστυνομικῶν, ἐπερίμεναν μὲ γαλήνην. Δὲν ἤκούετο, παρὰ ὁ θόρυβος τοῦ τρέχοντος τραίνου.

Τέλος, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε:

— Ἐμπρός! ψάχτε τους!

Δύο χωροφύλακες ἐπροχώρησαν ἀλλὰ μολις ἔκαμαν ἓνα βῆμα, δύο μα-

χαίρια ἐκτοξευθέντα δι' ἀσφαλοῦς χεῖρος ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ἐρυτεύθησαν, τὸ ἓνα εἰς τὸν τοῖχον τοῦ βαγονιοῦ, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μόλις μέτρου ἀπὸ τὸν Ραούλ, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὴν κοιλίαν ἑνὸς τῶν χωροφύλακων, ὁ ὁποῖος ἔπεσε πλέων εἰς τὸ αἷμά του.

Ἀμέσως ἀντήχησαν πολυάριθμοι πυροβολισμοί. Οἱ Ἰνδοὶ ἀνεπήδων ὡς τίγρεις, ἐχόνοντο κάτω ἀπὸ τοὺς πάγκους, ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ και οὔτε μιά σφαῖρα δὲν τοὺς ἐπέτυχεν. Ἡ θέσις των ὁμῶς ἦτον ἀσχημῆ. Διότι οἱ χωροφύλακες και ὁ Δὸν Κάρλος ἐπροχώρουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐξωθούντες και περιορίζοντες τοὺς Ἰνδοὺς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βαγονιοῦ, ὅπου μετ' ὀλίγον θὰ ἔμεινον ἀκίνητοι και εἰς τὴν διάθεσιν τῶν αστυνομικῶν.

Ἄλλ' ἐνῶ οὗτοι ἐθεώρουν τοὺς κλέπτας πιεσμένους, ὁ Ἐλ Ἀγκίλα, μὲ θαυμαστὴν εὐκίνησιν, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των και ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Ὁ σφύλαξ τοῦ βαγονιοῦ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ πίπτει πληγωμένος ἀπὸ μίαν μαχαίριαν (*). Ἀντηχοῦν και ἄλλοι πυροβολισμοί, ἀλλὰ δὲν πληγώνεται ὁ Ἰνδός, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν διάδρομον. Ὁ Ραούλ τὸν ἀκολουθεῖ ἐξ ἐνοτίκτου, χωρὶς νὰ συλλογιζέται τὸν κίνδυνον ποῦ διατρέχει. Ὁ ἀρχηγὸς σφανάζει ἀμέσως εἰς τοὺς ἀνδρας του:

— Ἀρίστε τοὺς ἄλλους!

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 278.

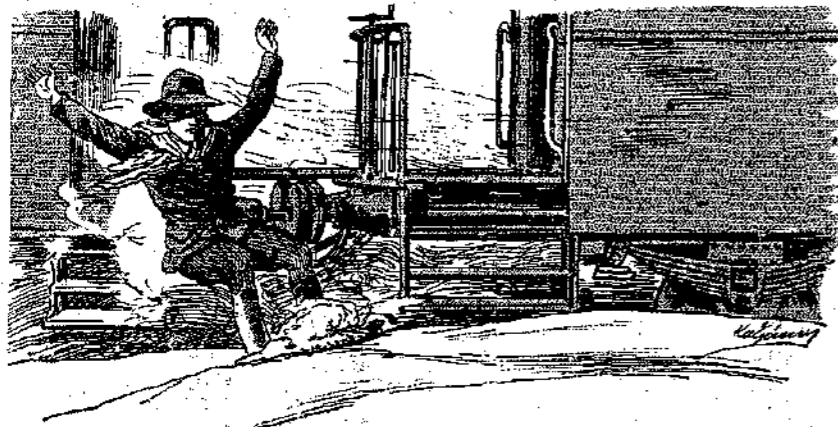

* Ἀμέσως ἀντήχησαν πολυάριθμοι πυροβολισμοί... (Σελ. 285 στ. γ')

Τὸν Ἐλ Ἀγκίλα μόνον πρέπει νὰ κιάσωμα, γιατί αὐτὸς ἔχει τὸ λαγέιο!

— Ἀλλ' αἰεὶ, ἐβίωναν ὁ Ἰνδός, ἀλλὰ κοπιᾶστε νὰ τὸ κάρετε!

Ἀμέσως ἔλοι ὁ χωροφύλακας ὠρησαν ἐκεῖ, βέβαιοι, ὅτι ὁ Ἰνδός δὲν θά

«Ἐπῆσαν εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῆς λεπτῆς καὶ ελαστικῆς ἄμμου. (Σελ. 286 στ. 4.)»

ἤμποροῦσε νὰ διαφύγῃ, διότι οἱ ἐπιβάται οἱ ὅποιοι συνωστίζοντο εἰς τὸν διάδρομον, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ προχωρήσῃ.

Ἦδὲ ὁ Δὸν Κάρλος καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἐξέτειναν τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸν συλλάβουν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Ἀλλ' ὁ Ἰνδός, μ' ἐπιδέξιον κίνημα, ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὸ σφιγμένον κ' ἐπήδησεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ βαγονιοῦ. Ἐκεῖθεν ἐσκυψε, κρατούμενος μόνον ἀπὸ τὸ χάλκινον καγκέλον, καὶ ἀπέθῃ τὴν πῆδη εἰς τὸν ὄρομον, ὅπου ἐστράφη περὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ δύο τρεῖς φορές, ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ τραίνου, ἀλλὰ κατῴρθωσε νὰ σταθῇ ὀρθιος.

Τὸ τὸλμημα αὐτὸ ἦτο τὸσον ἀπρόοπτον, ὥστε ὁ Δὸν Κάρλος καὶ οἱ χωροφύλακες ἔμειναν πρὸς στιγμὴν κατὰπληκτικοί, χωρὶς νὰ κάμνουν τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς των δὲν ἔμεινεν ἕως ἐδῶ. Ἐξάφνα εἶδαν καὶ ἐν ἄλλο σῶμα νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ τραῖνον καὶ νὰ πίπτῃ εἰς τὸ κενὸν ὡς βολίς. Ἦτο ὁ Ραούλ.

Ὁ μικρὸς, βλέπων νὰ διαφύγῃ ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε τὸ λαγέιον του, τὴν περιουσίαν του, δὲν ἐσκέφθη ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, νὰ μὴν τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Με θαυμαστὴν ἐτοιμότητα καὶ τόλμην, ἐπωφελέθη τῆς ἐξῆς ευκαιρίας: Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ τραῖνον ἔπερνοῦσε πλησίον ἐνὸς λοφίσκου, ἀπὸ ἐκεῖνος ποῦ σχηματίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ ἀνεμός, σωρεύων ἄμμον ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς πεδιάδος. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἄμμόλοφοι ὀνομάζονται εἰς τὸν τόπον «μεντάνος». Πηδῆσας λοιπὸν ἀπὸ τὸ τραῖνον, ἔπεσεν εἰς τὸν σωρὸν ἐκεῖνον τῆς λεπτῆς καὶ ελαστικῆς ἄμμου, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ὠρησαν εἰς τὰ παράθυρα, διὰ νὰ ἰδοῦν τί ἀπέγειναν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ τὸ παιδί. ποῦ εἶχαν τὴν τρελλὴν τόλμην νὰ πηδήσουν ἀπὸ ἀμαξοστοιχίαν τρέχουσαν ὀλοταχῶς. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν

πτερότο καὶ ἄλλος εἶχε πηδήσῃ ἀπὸ τὸ τραῖνον, μὲ τὴν ἰδίαν τόλμην καὶ δεξιότητα. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο μόνος, ὅτι ἀπηλλάχθη πηδῶν ἀπὸ ὅλους τοὺς διώκτας. Κ' ἐτύμωρεν εἰς τὸν Ραούλ νὰ μείνῃ ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν πλάνην αὐτήν.

Ἀλλ' ἀμέσως τοῦ παρουσιάσθη ἐν ἄλυτον πρόβλημα: Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰνδοῦ, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἀλλὰ νὰ κολουθήσῃ, κανεὶς ἄνθρωπον εἰς τὴν κάμψαν χωρὶς νὰ φανῇ, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκείνας πεδιάδας, οὔτε σπίτι ὑπάρχει, οὔτε δένδρον, οὔτε θάμνος πολλακίς, διὰ νὰ προσυλαχθῇ ὁ παρακολουθῶν.

Ναὶ μὲν ὁ ἥλιος ἔδωκε καὶ μετ' ὀλίγον θά ἐσκοτεινίσει. Ἀλλ' εἰς τὴν κάμψαν αἱ νύκτες εἶνε αἰθριαί, διαυγεῖς. Νὰ κολουθήσῃ λοιπὸν τὸν Ἰνδὸν δὲν ἤμποροῦσε. Ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἔπρεπε. Πρὸς τί λοιπὸν ἔκαμε ἐκεῖνον τὸ σάλτο μορτάλε;...

Δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ... Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Ἐλ Ἀγκίλα ἀπεμακρύνετο. Τὸν ἔβλεπεν ἐκεῖ πέρα νὰ κινεῖται εἰς τὰ χορτάρια τοῦ κάμπου, βαδίζων μὲ τὸ συρτὸν ἐκεῖνο καὶ κούρασμένον βῆμα τῶν γκώσων, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε σιγησμένοι νὰ μεταχειρίζονται πολὺ τὰ πόδια των.

Κρίνων ὁ Ραούλ, ὅτι ἡ ἀπόστασις ποῦ τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν κλέπτην τοῦ ἦτο ἀρκετὴ, ἠτοιμάζετο ὀπισθόποτε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ τοῦλάχιστον μακρόθεν, ὅταν ἤκουσεν ἐξάφνα καλπασμὸν. Μετ' ὀλίγον εἶδε δύο ἄλογα, τὰ ὅποια ἠκολούθουν τήνσιν ὀπισθόποτε κ' ἤν γραμμὴν καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Ὁ Ραούλ ἐκύτταξε πρῶτα διὰ νὰ βεβαιώθῃ, ὅτι τὸ πορταφόλι του εὐρίσκετο ἀκόμῃ εἰς τὴν τσέπην του κ' ἐστάθη περιμένων μ' ἐμπιστοσύνην, διότι ὁ μικρὸς, μετὰ τῆς ἤρχισεν ἤδη νὰ μαθαίνει, ὅτι διὰ τοῦ χρημάτων

ἀπλοποιεῖνται ὅλα τὰ ζητήματα... Ὅταν τὰ ἄλογα ἐπληθίσασαν, εἶδεν ὅτι ἐκαβαλλικεύοντο ἀπὸ μίαν χονδρὴν χωριάτισσαν, ἀπὸ μίαν χωριατοπούλαν καὶ ἀπὸ ἕνα μικρὸν χωριατόπουλον. Εἰς τὸ πρῶτον ἐκάθητο ἡ μητέρα, ἔχουσα

πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἐκεῖνον τῆς λεπτῆς καὶ ελαστικῆς ἄμμου. (Σελ. 286 στ. 4.)»

«Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ...» (Σελ. 286 στ. 4.)

τὴν κόρην τῆς εἰς τὰ καπούλια. Εἰς τὸ δεῦτερον ἐκάθητο μόνος ὁ υἱός, παιδί τῆς ἡλικίας περίπου τοῦ Ραούλ. Ἠοικογένεια εἶχε κάμῃ τὰ φῶνα τῆς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον παντοπωλεῖον, — ὅπως ἐμαρτυροῦσεν ὁ ἐγκάθης σάκκος, τὸν ὅποιον ὁ μικρὸς εἶχε κρεμασμένον εἰς τὴν σέλλαν του, — καὶ τῶρα ἐπέτρεψεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς.

Ὁ Ραούλ τοὺς ἐσταμάτησε καὶ προσεπάθησε νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ἐνοήσουν, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν κάρουν μαζί των. Ἀλλὰ τὰ ἰσπανικὰ τὰ ὠμιλοῦσεν ἀκόμῃ πολὺ ἀτελῶς, ἢ δὲ καὶ γυναικῶς, ἢ ὅποια ἦτο βιαστικὴ, ἐξελκίνησε πάλιν, μὲ τὴν ἀπόραυαν νὰ μὴν ἀκούσῃ περισσότερο τὰ κοραϊστικὰ τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου ἀγνωσίου. Ὁ Ραούλ ἐπῆσε τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου τῆς, διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνη τότε, τρομάζουσα, ἤρχισεν νὰ ξεφωνίξῃ, ἐνῶ ὁ υἱὸς τῆς, κραδαινὼν τὸ μαστίγιόν του, ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Ραούλ μὲ ὀλην τὴν ταχύτητα τοῦ ἀλόγου του.

Ἐπὶ τέλους ὁ μικρὸς Γάλλος, διὰ νευμάτων, κατῴρθωσεν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν ἦτο κανένας ληστής, ἀλλ' ἀπεναντίας προέφερε χρήματα διὰ νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ καθῆσθαι εἰς τὰ καπούλια ἐνὸς τῶν ἀλόγων.

Ἡ θέα τῶν χαρτονομισμάτων ποῦ ἔστε, τὰ εἰκοσι κιάτρα ποῦ ἔβαλε διὰ τῆς βίας εἰς τὰ χεῖρα τῆς χονδρῆς χωριάτισσας, ἔφεραν τὸ ποθοῦμενον ἀποτελεσμα. Καὶ πόσος δὲν ἐνόησεν τὴν γλώσσαν τοῦ χρημάτων; Μετ' ὀλίγον, ὁ Ραούλ ἐκάθητο ἀνέτως εἰς τὰ καπούλια τοῦ δευτέρου ἀλόγου, ὅπως ἀπὸ τὸ χωριατόπουλον, τὸ ὅποτον εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἐκάλπαζε διὰ τῆς πεδιάδος πρὸς τὴν διεύθυνσιν ποῦ ἠκολούθει καὶ ὁ Ἰνδός.

Ἦτο τὸ μόνον ποῦ ἐπιθυμοῦσε καὶ ἡ γὰρὰ τοῦ συνεπληρώθη, ὅταν μετὰ μισῆς ὥρας ἱππασίαν, διέκρινε πάλιν τὸ λευκὸν ὑποκάμιστον καὶ τὸ μεγάλον καπέλον τοῦ κλέπτου του, ὁ ὅποιος θὰ ἐπήγαινε βέβαια εἰς τὸ «κουέμπλο». Εὐτυχῶς, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐπήγαιναν καὶ οἱ ταξιδιωτὰι ποῦ τὸν παρέλαθον.

Ὁ Ραούλ ἔμαθεν ἀπὸ αὐτούς, ὅτι τὸ «κουέμπλο» εὐρίσκετο παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Ρίο Παράνα καὶ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἐμαρτυροῦντο ὅσοι ἤθελον νὰ περάσουν τὸν ποταμὸν, διὰ νὰ κάρουν τὰ μεγάλα πλοῖα ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸ Κορριέντες καὶ εἰς τὸ Σάκο.

Δὲν ἐχώριε πλέον ἀμφιβολία: ἐκεῖ διηθύνετο ὁ Ἐλ Ἀγκίλα.

Τῶρα ἡ μόνη δυσκολία ἦτο, νὰ κατὰφέρῃ τοὺς νέους τοὺς φίλους νὰ πηγαίνουν σιγά-σιγά, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν ταξιδιωτὴν, ποῦ τοὺς τὸν ἐδειξεν ὅταν ἐπέρασαν δίπλα του.

Ἀλλὰ μετὰ ἄλλα εἰκοσι πιάτρα, ἡ χονδρὴ χωριάτισσα ἐδέχθη νὰ φθάσῃ

εἰς τὸ σπίτι τῆς ἀργότερα, καὶ τὸ ταξίδι παρετάθη οὕτω καὶ ἐπὶ μέρος τῆς νυκτός.

Τῶρα οἱ ἱππεῖς προηγοῦντο, ἀλλὰ ὁ Ραούλ κατασκόπευε πάντοτε τὸν Ἰνδόν, ὁ ὅποιος ἀπορούσε διὰ ποῖον λόγον οἱ ἱππεῖς ἐκείνοι δὲν ἔτρεχαν γρηγορώτερα. Ἡ θέα ὅμως τῆς χονδρῆς χωριάτισσας ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ πρῶτον ἀλόγον μὲ τὴν κόρην τῆς, τῷ ἀεθρῶσε κάθε φόβον.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΣ τὰ θνητὰ θεάτρα, καὶ προπάντων εἰς τὴν Νέαν Σικηνήν, ὅπου κάθε βράδυν παίζονται τὰ «Παναθηναῖα», συμβαίνει τὸ ἐξῆς παράδοξον: Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς θεατὰς εἶνε μὲ τὴν Συνεννόησιν, — τὴν Ἀντάντ, ὅπως λέγεται ἡ συμμαχία Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας. Ἄλλοι πάλιν εἶνε μὲ τὴν Γερμανίαν. Ὅσακίς λοιπὸν παρουσιάζεται εἰς τὴν σικηνὴν κανένα νύμμερο φιλογερμανικόν, οἱ θαυμασταὶ τῆς Γερμανίας ἐνθουσιάζονται, χειροκροτοῦν, μπιζάρουν, ζητωκραυγάζουν ἀπεναντίας, οἱ φίλοι τῆς Ἀντάντ θυμῶνον, ἀποδοκιμάζουν, σφύριζον, φωνάζουν «κάτω!» Τὸ ἴδιον καὶ ὅταν παρουσιάζεται κανένα νύμμερο φιλανταντικόν οἱ μὲν τὸ χειροκροτοῦν, οἱ δὲ τὸ σφύριζον λυσσῶδες. Μετ' ἄλλους λόγους, εἰς τὰ θεάτρα μας, ἐξ αἰτίας τῶν πολιτικῶν αὐτῶν σικηνῶν τῶν Ἐπιθεωρήσεων, — καὶ τέτοιας ἔχουν φέτος σχεδὸν ὅλοι, — γίνονται καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν σικηνῶν ταραχῶδες. Πολλῶν, οἱ ἀντίπαλοι θεατὰ ἀνταλλάσσου ὕβρεις, κάποτε δὲ καὶ μαστανιές. Ἐπεμβαίνει τότε ἡ Ἀστυνομία, συλλαμβάνει τοὺς ταραξίας καὶ τοὺς ὀδηγεῖ ἀμέσως εἰς τὸ διαρκὲς Παινοματοδικεῖον, τὸ ὅποιον τοὺς διακάζει καὶ τοὺς καταδικάζει.

Διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν διεμαρτυρήθησαν ἐπανεληθμένως αἱ ἐφημερίδες. Τί ἐπεμβαίνει, εἶπαν, τὸ θεάτρον εἰς τὴν πολιτικὴν; Τὸ θεάτρον εἶνε διασκεδαστικόν. Ἀλλὰ πῶς νὰ διασκεδάσῃ κανεὶς μέσα εἰς θόρυβον καὶ εἰς καυγάδες; Καὶ ἐτύσθησαν εἰς τὴν λογοκρισίαν νὰ παραγορεύσῃ τὰς πολιτικὰς σικηνῶς, διὰ νὰ παύσουν αἱ ἄλλαι. Ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῶν «Παναθηναίων», ἀπήγγειλεν ὅτι τὰ πρᾶγματα ἔχουν καλῶς, ὅτι τὸ θεάτρον εἶνε καὶ

ἀμβων κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ κορηγματος, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀριστοφάνους μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, διὰ τῶν ἔργων των, κηρύττουσιν τὰ πολιτικὰ των φρονήματα καὶ ἐκχύνουσιν τὰ πατριωτικὰ των αἰσθηματα, ἀναγκάζοντες καὶ τοὺς πολίτας ποῦ κηγαίνου εἰς τὸ θεάτρον, νὰ κάμνουν τὸ ἴδιον...

Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Τὸ θεάτρον δὲν εἶνε μόνον διασκεδαστικόν. Εἶνε καὶ Σχολεῖον, εἶνε καὶ Ἐκκλησία, χρησιμοποιοῦται δὲ πολλῶν καὶ ὡς κέντρον ἢ ὀρημητήριον πολιτικῶν ἐκδηλώσεων. Εἰς ἐποχὰς μάλιστα ποῦ ἡ πολιτικὴ ἢ κοινωνικὴ κατάστασις εὐρίσκειται εἰς ὀξύσημα, τὸ θεάτρον παίζει ρόλον σπουδαῖον. Ἐκεῖ μέσα γίνεται τὸ ζωηρότερον κήρυγμα, ἡ ἀποτελεσματικώτερα προπαγάνδα, καὶ ἐκεῖθεν οἱ πολλοὶ ἐνθουσιάζονται διὰ μίαν ἰδέαν ἢ δι' ἕνα πρόσωπον. Ὅταν ἐξάφνα ἡ Ἰταλία ἠγωνίζετο διὰ τὴν ἐθνικὴν τῆς ἀποκατάστασιν, — διετηρημένη τότε καὶ δουλεύουσα κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς, — εἰς τὰ Ἰταλικά θεάτρα ἐγίνοντο αἱ ἐνθουσιωδέστεραι πατριωτικαὶ διαδηλώσεις. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δὲν εἶχαν ἐφευρεθῆ ἀκόμῃ αἱ Ἐπιθεωρήσεις. Ἐπαίζοντο ὅμως τραγωδίαι τοῦ παλαιοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Ἀλφιερόν, μὲ ὑποθέσεις ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, διαλεγμέναι ἐπίτηδες διὰ νὰ ἐξάπτουν τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν τυράννων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μελόδραμα ἔκαμνε τὸ μέρος του. Τότε ὁ περίφημος Βέρδης εἶχε δώτῃ τὸν «Σικελικὸν Ἑσπερινόν» του (Βέσπερι Σιτσιλιάνι). Τὸ μελόδραμα αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἔχει ὡς θέμα τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Σικελίας ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Γάλλων, ἐμεινεν ἱστορικὸν διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐξέγερσιν ποῦ ἐπροκάλεσεν εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν. Οἱ Ἰταλοὶ ἐθεοποίησαν τότε τὸν Βέρδην, ὅχι τότε ὡς μεγάλον μουσικόν, ὅσον διότι τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὸνομά του, (VERDI), ἦσαν κατὰ σύμπτωσιν ταρχικὰ τῆς φράσεως, ἡ ὅποια ἐσυμβόλιζε τὸ μέγα πατριωτικόν των ὄνειρον: Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, Βασίλεὺς τῆς Ἰταλίας (Vittorio Emanuele, Re D' Italia.)

Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἐπεδίδων τότε; Νὰ ἐνωθῇ ἡ διετηρημένη καὶ δούλη Ἰταλία, ἐλευθέρῃ ὅλη, ὑπὸ τὸ σικηπτρον τοῦ ἡρωικοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ;

Μία λοιπὸν ἦτο τότε ἡ Ἰταλικὴ κραυγὴ: Viva Verdi! Ἀλλ' ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ζητωκραυγάζουν τὸν μουσικόν των, ἐζητωκραυγάζουν τὸν βασιλέα ποῦ θά τοὺς ἀπελευθέρωνε. Καὶ τὸ ἔκαμναν συμβολικῶς, διὰ τὸν φόβον τῶν Αὐστριακῶν τυράννων.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

Έξαρτα του έγεννήθη μία αμυβολία και έβγαλε πάλιν τον φακελλον, δια να τον εξετάση. Με μίαν ματιάν εθεβαιώθη: Ναι, ατέην την φοράν ο κίτρινος φακελλος περιείχε πράγματα τα γράμματα. Τα έτακτοποίησε βιαστικά, έκλεισε τον φακελλον και πάλιν τον έφύλαξεν.

Αυτήν ακριβώς την στιγμήν, ή σκάλα έτριξεν υπό το βήμα νέου επισκέπτου και ο Μωρίς, με τα μάτια χαρτωμένα εις την θύραν, ήσθάνθη το αίμα του να παγώνη εις τας φλέβας του.

Μήν ήτον ο «Ρ»;

Η στιγμή έφάνη εις τον Μωρίς αιών. Έπι τέλους ή θύρα ήνοιξε κ' έπαρουσίασθη ένα ώχρον πρόσωπον, γεροντικών.

Έσώθη!... Ο άνθρωπος που εισήλθε, δέν ήτο ο κλέπτης υιός του Μαρκηρίου.

πιλή, αλλά μία σιωπηλή συμφωνία, ταχεία, οριστική, μία συνεννόησις επιστραγισθεία μ' έν χορδόν ανοιγοκλεισίμων των διεφάρων....

Κατόπιν ο γέρω Ράλφ ειπε:

—Ναι, ναι, έχεις δίκιο. Έγνώρισα τον κύριο «Ρ» στη στιγμή. Αλλά τί τα θέλεις, φίλε μου Σίμων! Είς το έπαγγελμά μας, ή έγερθέβια είναι το πάν. Έπειτα, που να ξέρω αν ο «Ρ» ήθελε να δείξω πως γνωρίζομεθα. Ας είναι, τώρα που βλέπω πως το είναι όλως δίκλου α δι' ας ο.....

Και τονίζων πονηρώς αυτήν την λέξιν, ο γέρων έδωσε το χέρι του εις τον Μωρίς και προσέθεσε:

—Πώς είσθε:

—Πολύ καλά! ευχαριστώ! απεκρίθη ο νέος με έκτακτον διάγυσιν, ή όποία έκαμε τον Σκυλοκέφαλον νανάκρηξή παιδρώς:

—Είστε και οι δύο πρώτης τάξεως θεατρίνοι! Βλέπεσθε με τίσση χαρά και προσποιείσθε ότι δέν γνωρίζεσθε καθόλου!

λος ανήλθε μίαν κλίμακα, ακολουθούμενος υπό του Ράλφ, και εξηρανίσθη.

Ο Μωρίς Ζιλλος δέν έπρεπε πλέον να χάση στιγμήν. Και τώρα που έλειπεν ο αρχηγός, έλίγον τον έμαλε να δείξη ότι εδίαζε να φύγη.

—Ανοίξέ μου! ειπε εις τον άνθρωπον που ήτο επιφορτισμένος να ανοιγοκλειύη την καταπακτήν.

Ο ύπηρέτης, με προφανή δυσφορίαν μουρμουρίζων, έπίεσε το έλατήριον δυνατά. Αλλά προς μεγάλην του έκπληξιν, ή καταπακτή δέν άνοιξε.

—Ε, λοιπόν, ειπε ο Μωρίς με ανυπομονησίαν. Κάμε γρήγορα! δέν βλέπεις πως βιάζομαι;

—Περίεργο πράγμα, ειπεν ο άλλος, δέν άνοίγει! Πατώ το κουμπι με όλη μου τή δύναμη, αλλά τίποτα! Φαίνεται πως εχάλασε ή μηχανή.

Και ένώπιον του Μωρίς, επανέλαβε την άποπειραν, άλλ' ή καταπακτή επέμνε κλεισμένη....

—Κάτι θα έσκασε, εξηκολούθησεν ο ύπηρέτης, πρέπει να φωνάξωμε τον κύ-

στε πάλι να νοίξετε. Δέν θα το καταφέρετε ποτέ.

Και στραφείς προς τον Σκυλοκέφαλον, έσυνέχισε την διακοπήσαν συνομιλίαν των:

—Η καλύτερη δουλειά του κόσμου, σου λέγω!... Δουλειά που μπορεί κανείς να κερδίση εκατομμύρια. Έγώ ένόησα άμέσως πίσσησημασία εδινε ο «Ρ» στα γράμματά του. Έλογάριαζε να πάρη με αυτά ένα μεγάλο ποσό, τριακσίτες χιλιάδες φράγκα τουλάχιστον. Αλλά με τον συνδυασμό των δικό μου, το ποσόν αυτό δεκαπλασιάζεται, εικαταπλασιάζεται. Άζους, Σίμων;

—Τότε λοιπόν, υπέλαθεν ο Σκυλοκέφαλος, το απλούστερο είναι να πάρω με αυτά τα γράμματα και....

—Ποτέ! Να πάρωμε τα γράμματα, και τί να τα κάμωμε;

—Να τα πωλήσωμε στο Μαρκήσιο.

—Μα τα διάβασες αυτά τα γράμμα-

τα; ήρώτησε ο Ράλφ ύψώνων τους ώμους σαρκαστικώς.

—Όχι, άλλως τε είναι γαλλικά.

—Αυτά δέν είναι λόγος γι' άνθρωπο που ξέρει τή δουλειά του. Σίμων, σε βεβαιώ ότι μ' εκπλήττεις. Δέν μπορούσες να βάλης να σου τα μεταφράσουν; Έάν λοιπόν τα εδιάβαζες, θα έδλεπες ότι δέν είναι γράμματα δια πούλημα, αλλά....

Ο γέρω Ράλφ διεκόπη άποτόμως. Άπέσω ανέβαινε ένας θόρυβος ύποπτος, άλλόκοτος.

Μετ' έλίγον, μία αδύνατη φωνή έφρασεν εις ταυτιά των. Κάποιος έπρόφερε με κόπον:

—Καλαμπιάνκα!

—Πρέπει να κατεβούμε και να νοίξωμε, ειπεν ο Ράλφ. Είνε ή φωνή του «Ρ», την γνωρίζω! αλλά το παιδι εαί-νεται πολύ ταραγμένο. Τί να συμβαίνει;

Ο βασιλεύς των μεταμορφωτών έτρεξεν όσον γρηγορώτερα ήμπορούσε και

με τον τρόπον που ήξευρεν αυτός, άνοιξε την καταπακτήν.

Ο «Ρ» εισήλθεν άμέσως. Ητο ώχρος, εξηνυλημένος και ήσθαιμινε.

Έβκαμεν έλίγα βήματα παραπαίων, και δειγνων προς την καταπακτήν, έτραύλισε:

—Το σπίτι είναι περικυκλωμένο.... Τριάντα πύλισημαν... πενήντα... εκατό...

Τρέμων σύσσωμος, ο Σκυλοκέφαλος έτρεξεν εις μίαν θυρίδα, εκύτταξεν έξω κ' έφώναξε:

—Να πάρη ο διάβολος!... Σωθήτε! φύγετε γρήγορα, από το διάδρομο!... γρήγορα!

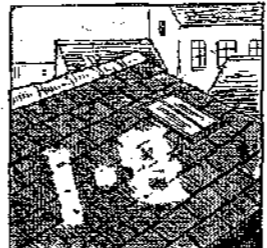
Ο ύπόγειος αυτός διάδρομος, τον έποιν και οι θαμώνες άκίμη του ασύλου ήγγύουν, ήτο ή τελευταία σωτηρία.

Που έδραξεν όμως; Αυτό μόνον ο Σκυλοκέφαλος το έγνώριζε. Και ίσως, καλά-καλά, ούτε αυτός.

(Έπεται συνέχεια). ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Έναέρια δρόσσημα

Υπάρχουν τώρα κ' έναέρια δρόσσημα, δια να οδηγούνται οι άεροπλάνοι. Ίδου το πρώτον, που εγείνεν εις την Γαλλίαν. Είνε εις το Πιτώ, επί της

στεγής μίας μεγάλης οικίας και άποτελείται από κελωρίους αριθμούς ζωγραφισμένους με λευκόν χρώμα εις τα κόκκινα κεραμίδια.

Δένδρον-Γράμμα

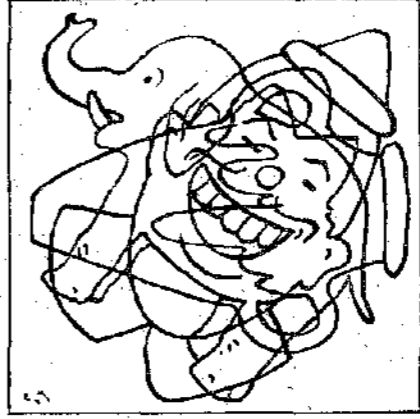

Το δένδρον τουτο, το οποίου βλέπετε εις την άπέναντι εικόνα μόνον τον κορμόν, είναι μοναδικόν εις το είδος του κ' εφρίσκειται εις το

Μάντσεστερ εις το κήμα του κ. Μπέκερ. Άποτελεί ένα κανονικώτατον Νί.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Μαγική εικόν.

Τί παριστά αυτή ή εικόν; Έκ πρώτης όψεως τίποτα. Αν προσέξετε όμως καλά, θα ίδητε ότι παριστά τρία διάφρα πράγματα, ζωγραφισμένα το έν επί το άλλο. Να τα ξεχωρίσετε και να τα ονομάσετε:

β) Πάτινιον

Έστάλη από το Αιματομένο Σίρος

Table with Greek letters in a grid: ΣΟ, ΜΕ, ΛΑ, ΟΝ, ΡΙ, ΠΥΡ, ΤΡΙΚ, ΡΟΣ, ΜΙ, ΛΑ, ΛΟΥ, ΚΑ, Λ.

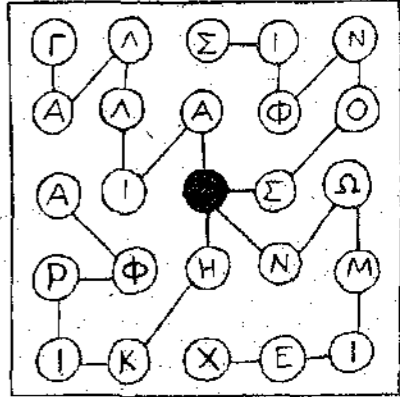
Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυτές ώστε σχηματισθούν τα ένόματα τεσσάρων πόλεων της Ελλάδος.

γ) Μαγική εικόν άνευ εικόνας

Έστάλη από Κούλας Α. Κονταεινή

- Δίμητρα! παίζεις άκίμη και δέν το ετοιμάζεις;
- Ποιό;
- Μα δέν σου το είπα;

Δύσεις του 34ου φύλλου

α) Γαλλία, Σίενος, Άφρική, Χειμών.—β) Soie, soi, oie.

-Αλλ' όταν τον άνεγνώρισεν ο Μωρίς, έκαμεν άκούσιον κίνημα προς τα όπισω.

Ητο ο γέρω Ράλφ, ο περίφημος μεταμορφωτής, ο βασιλεύς των μεταμορφωτών!

Δυστυχία του! Δέν θάνεγνώριζεν άράγε άμέσως τον ψευδο-Ράφ;...

Ο γέρω-Ράλφ έπροχώρησε μισοκλειών τα μάτια και, άσού έσφιξε το χέρι του Σκυλοκέφαλου και δύο-τριών συντρόφων, εκύτταξε τον Μωρίς με περιέργειαν.

—Γνωρίζεσθε, νομίζω, ειπεν ο Σίμων γελών.

—Α μπά! έψιθύρισεν ο Ράλφ, δέν τον γνωρίζω εγώ...

—Τί λες εκεί! άνέκραξεν ο αρχηγός. Θα μάζ κάμης τώρα πως δέν γνωρίζεις τους πελάτες σου; Έσύ, μιά φορά να ίδης έναν άνθρωπο, τον φωτογραφίζεις στη μνήμη σου καλύτερ' άπ' ό,τι το κάνουν στο άνθρωπομετρικό γραφετό της Αστυνομίας!...

Πώς να περιγράψωμεν το βλέμμα που άντήλλαξαν εκείνην την στιγμήν, ο Μωρίς Ζιλλος και ο βασιλεύς των μεταμορφωτών; Ούτε παράκλησις, ούτε ά-

—Ε, φίλε μου, υπέλαθεν ο βασιλεύς των μεταμορφωτών, την ήμέραν που δέν θα μπορώ πιά να παίζω κωμωδία, πρέπει να κλειώ το μαγαζί μου. Το ίδιο βέβαια και σύ.

—Και εγώ, και εγώ, έννοείται! έφώναξε καγχάζων ο Σκυλοκέφαλος. Έντυχώς που μπορούμε άκίμη και οι δύο μας... Λοιπόν, εις τί χρωστώ την ευχαρίστησιν της επισκέφώς σου, αγαπητέ συνδέδελφε;

—Χμ! είναι μυστικό! έψιθύρισεν ο Ράλφ. Ηθελα να πούμε κάτι τί οι δύο μας.

—Πάμε άπάνω λοιπόν, απεκρίθη ο Σίμων. Δέν θα μάζ ένοχλήση εκεί κανείς.

—Πολύ καλά, ειπεν ο Ράλφ. Ορεβουάρ, κύριο! Ορεβουάρ, κύριε Ράφ!

—Καλυνήςτα, μπάρμπα Ράλφ! απεκρίθησαν πολλοί φωνάί, μεταξύ των ύποίων και ή φωνή του Μωρίς.

—Έσύ τώρα θα φύγης; ήρώτησε τον Μωρίς ο Σκυλοκέφαλος.

—Βεβαιότατα!

—Καλή τύχη λοιπόν, γιατί αυτό που κάνεις, είναι τρέλλα. Και μ' αυτά τα λόγια, ο Σκυλοκέφα-

ριο. Αυτός ξέρει τή μηχανή. Είνε εφεύρεσις δική του.

Αλλ' όταν μετ' έλίγας στιγμάς, ένας από τους συντρόφους άνέβη επάνω να εידοποιήση τον Σκυλοκέφαλο, εγείνε δεκτός μ' ένα τρανταχτό γέλιο. Όσον διά τον βασιλέα των μεταμορφωτών, αυτός ηύδακσε ν' άποκριθή.

—Άφισέ μας ήσυχος, εδώ μιλούμε! Στην ήλιχία σου, δέν έμαθες άκίμη ότι ή πόρτες καμιά φορά δέν άνοίγουν, γιατί δέν πρέπει ν' άνοίξουν; Έξαρτα κ' άποιος ξέρει, ότι ένα πρόσωπο που είναι μέσα, δέν πρέπει να βγή έξω. Τότε ό κ' άποιος αυτός σκανδαλίζει το έλόα τήρη τής καταπακτής....Κατάλαβες τώρα; Άν δέν κατάλαβες, είσαι ο μεγαλύτερος βλάκας του κόσμου.

—Κατάλαβα! έψιθύρισεν ο λωποδύτης, κοκκινίζων. Είστερε το πουλί που είναι κάτω και δέν θέλετε να σας φύγη.

—Μπράβο! έψιθύρισεν ο Ράλφ, τώρα είσαι έξυπνος. Και άσού έμαθες πιά γιατί δέν άνοίγει ή καταπακτή, άδειασέ μας τή γωνιά, γιατί, σου είπα, έχωμε κουδέντα. Άν θέλετε όμως για να μη χάση την ύπομονή του ο νέος, δοκμά-

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγμαιρος άνανέωσις τής συνδρομής του.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλέτερος σύντροφος—το δημοσιωκώτερον άνιγνώσιμα είνε ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Έχομεν μίαν μεγάλην συλλογήν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, έκαστος τών όποιων τιμάται άπό 1 δραχμής; μέχρι 10. Συμβουλευθήτε τόν τιμοκατάλογον ποι δημοσιεύθη πολλάκις εις τή άρτυεινά φύλλα και κάμετε έκταίρωσ τήσ παραγγελίασ σας, διά νά εξασφαλίσετε έν άφρατον, άπολαυστικόν και όφελίμον Καλοκαίρι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 152ου Διαγωνισμού Λύσεων Αύγουστου - Νοεμβρίου.

Αί λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι τής 4ης Οκτωβρίου. Άλλά και περαν τής προθεσμίας ταύτης, έν' άσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

443. Λεξιγράφος

Με μία άνωτομή και μ' ένα χωράφι, έν άγριον ζών η πένα μου γράφει. Έστάλη υπό τής Άδδης

444. Συλλαβογράφος

Στή μέση δία συμφώνων έν καταφατικόν. Κι άρχισέτη πάλι θά γίνη στο λεπτόν. Έστάλη υπό τού Ονειροπόλου της Δέξης

445. Στοιχειοτονοπνευματόγράφος

Άστρον μέγα συλλαβάνο. Γράμμα, πνεύμα τού άλλάξο, Του μετακινώ τόν τόνον και προφήτην παρουσιάζω. Έστάλη από τού Αιματοβαμμένο Διφρόνιλαδο.

446. Μεταγραμμαιόμοσ.

Βγάλε ρώ και βάλε νί και τή θάυμα θά γενή; Τό βουκό θά περπατήση και ταυτιά του θά κουνήτη. Έστάλη υπό Σπυρ. Μωρομάντην.

447. Πυρμίδ.

+ Οι σταυροί πόλις τής Ελλάδος. * + * = Έγγραμον. * * + * * = Μέρος του νκου. * * * + * * * = Κράτος τής Αμερ. * * * * + * * * * = Μούσα. (ρικτής) Έστάλη υπό τού Ελληνικού Ίδεόδου.

448-450. Άστυία Παροράματα.

- 1.—Άν κακούργος πάλους χάνη. Τους πάλους μήν τους έκάνη. 2.—Πέτρα που αλάει, δέν μαλλιάζει. 3.—Όμυρος Όμυρω άει βελάζει. Έστάλη υπό τού Τέλλου Άγχα.

451-453. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τό πδρ διά 4 μεταμορφ. νά γίνη άήρ. 2.—Ό δνοσ διά 4 μεταμορφ. νά γίνη έπποσ. 3.—Η Πύλος διά 3 μεταμ. νά γίνη Πάρος. Έστάλη υπό τού Καραμογιώ.

441. Τριπλή Άκροστιχίς.

Τάριχα τών κάτωτι χρησιμοποιών λέξεων άποτελούν ιστόρικην κώην τής Ελλάδος, τά τρίτα γράμματα όρος ελληνικόν και τή πέμπτη πτηνόν φιδικόν :

1, "Όπλον άμυντικόν. 2. Άρχαιο; φιλόσοφος. 3, Ποταμός τής Ρωσίας (τό άρχαιον όνομα.) 4, "Άνθος ευώδης. 5, Πατήρ άρχαίου ιστορικού. 6. Βασιλεύς τής Αιγύπτου. Έστάλη υπό τού Μικρού Προσκόπου.

455. Φωνηεντόλογον.

* - πχ - δν - γ - λττι Έστάλη υπό τής Μανιατοπούλας.

456. Γρίφος.

των τών εδ των τών εδ καλ των χρώμα τος' ούς R ή 60 μμ των τών εδ των τών εδ Έστάλη υπό τού Στρατηλάτου τών Έλλήνων.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Δοκίμασιων των φύλλων 22 και 23

271. Άνιγώνη (άντ', γόνυ.)—272. (Καταργείται ως λαθλασμένον.)—273. "Όστις—όστις. 274.

ΓΑΣΩΝ 275. Τσαυτα έδη ΠΑΡΟΣ όρατε ήμιν όντα ποσειδά. (Η άνέγνω ΣΥΚΟΝ σις κατό σήλας; έν ΚΑΝΩΨ σις κατό σήλας; έν ΒΥΡΩΝ δεξιόν και έκ τών κάτω.)—276. ΚΟΑΡΟΣ—ΚΥΚΝΟΣ (ΚωΚυτός; "ΟΛΥθος, Δ'Κελλα, ΡήΝος; "ΟρΟς, ΨηΣτός.)—277. Μη έταλχνήνον τών άεργεσιών.—278. "Ο "Ησόδος ήτο ποιητής ("Ω! εις ε όδός; ή τόπη ή τίς.)

279. Άνικραδία (άντ', κραδ, διά).—280. Θόρα (θρ, εδ.)—281. Κήλησ; - χμηλόσ;

282. Μ Α Ν: 283. ΠΡΑΥΚΡΑΤΗΣ Α Τ Ω (όπλή, Λούκυλλος, 3-παντο, κωλας, ράπτης; Ε Υ Δ Ο Σ Ι Α άράτος, Ταρσός, Η-ΝΗΚ ραλλή; Σησός.)—Ε Ο Ο 284. ΕΣΨΝ (δένκ 3 και δένκ 3.)—285.

ΙΣΠΑΝΙΑ (Ίσποι, άΣτήρ, Κόλλος, Καλαμα, ρόδοΝ, Πηρσίσοι, φλάναΑ.)—286. Τό μόν εύτυχόντι πάντες οι άνθρωποι φίλοι, τώ δέ δυστυχόντι ούδ' αυτός; ό γεννήτωρ.—287. Πιστός φίλος χρυσού άξιός (π' εις τό; - φλ ά ώς; - χρ' εις ου - α ρί ώς.)

Δαρυγγικόν, "Ωτικόν

και Ρινοφαρυγγικόν νόσων

ειδικός Ιατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

έν Εύρώπη σπουδάζας επί πολλά έτη, δέχεται έν τή Κλινική τού από 10—12 π.μ. και 3—5 π.μ. Πλατεία Όμονοίας και όδός Δώρον 8α

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—31]

Γενική επιστάτεις; όλων τών Διαβόλων, Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά μόνον με διαβόλους, βραδύσω καλλέτερον τετραδίου άντι τήμου άρχμής τής "Διαπλάσεως".

Μελαχροινό Διαβόλου

[ΙΕ—32]

Άτρίς τών Άνδρων, έν' εύκατόσ τών γάμων σου μωρίας εύχέ. Τσελλή Νεράδα

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. όσον αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον ελίφθησαν άπό 29 Ιουλ.—4 Αυγούστου

ΑΘΗΝΩΝ: Ίφικ. Ν. Κοινης, Δόστω Σ. Κασάση, Α. Θ. Νικολάου, Έμ. Στ. Μάστρας, Ίω. Α. Πελεκάνος, Δημ. Σ. Πετρόπουλος, Παν. "Οσρος, Σία Α. Πυλαρινός, Δημ. Ν. Παπαδόπουλος, Δημ. Β. Δημόπουλος, Βασ. Φ. Κλήσης, Χάος Κοκκάουτ, Κωνστ. Β. Καραβέλλος. Φωγαριάτση "Ακτινα, Σπ. Π. Μπαρλασός, Μαρία Ίω. Γεραή, Δ. Θ. Κωνσταντινίδης, Δασοκίνη Ν. Κολλού, Άγχο. Βραχιώτης, Γεωργία Α. Βραχιώτου, Ρουμλιωτάς, Κούλα Α. Κονταρίνη, Σπ. Μπαρπάκος, Άνθ. Κ. Ασιανάκος, Έδωγ. Α. Άρσεταιος. Κ. Π. Μπάδης, Α. Ν. Ίγγλέσης. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ: Κωνστ. Χρ. Έλασιώνας. ΒΕΑΚΑΣ: "Ηρώς τής Αθηνών. ΒΕΛΛΟΥ: Κωνστ. Γ. Ραυτάπουλος. ΒΟΛΟΥ: Γεωγ. Ι. Ήλιας. ΘΗΩΝ: Κωνστ. Σ. Χατζής. ΘΗΡΑΣ: Ίω. Α. Κουτσοναννόπουλος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Πέτρος Ι. Βιτωλιάνος, Δημ. Σ. Θεωλής, Γεωγ. Α. Αήμος, Παν. Γ. Κουκινέλης. ΚΑΒΑΛΑΣ: Έδωγ. Δ. Παναγιώτης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σωφός τού Μελλόντος, Μαρία Κ. Καμβύσα, Μωρή Αεβήνη, Άλνα Αεβήνη, Δημ. Γ. Δεσούλας. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Άγιότη Μοταζά, Γ. Γ. Δεβεράτος. ΚΗΦΗΣΙΑΣ: Ι. Ν. Μοράτης. ΚΑΙΜΑΚΙ (Υόρας): Νικ. Ι. Βάτης. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ίω. Β. Χρηόπουλος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Φιλ. Γ. Μαυριάς, Γεωγ. Δούλας, Παν. Άσσορβας, Χρυσούλα Άδ. Νίτη, Παν. Άδ. Νίτης. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Χάος Αμυλίας. ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωγ. Η. Κούτης. ΜΙΘΙΟΠΙΤΙ: Άγγελούλοζο. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Άντ. Ν. Παβέλλας. ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Καραμάλης, Μίλης Άναστασόπουλος, Κούλης Άναστασόπουλος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Π. Μαστρογιώργος, Βασ. Μάλας, Άχιλ. Ι. Ασιονταμιάνος, Δημ. Μ. Άρματάς, Δημ. Αλεξάνδρης, Π. Καστάνης. ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Β. Τσακούρας. ΣΠΑΡΤΗΣ: Παν. Θ. Καλαμβόσης, Νικ. Κόκκνος, Γεωγ. Δεσούλας, ΣΠΕΤΣΩΝ: Έλ. Ν. Γεωργακόπουλος, Ψάρι τής Σηρός. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ίνδαμα τής Τριπόλεως, Βαλεντινοφόρος Άράς, Μελαχροινό Διαβόλου, Βασ. Γ. Παυλάπουλος. ΧΙΟΥ: Α. Μ. Περότος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Όλων τών άνωτέρω τών όνόματα έτέθησαν εις τήν Κληροτύδα και έλαφώθησαν οι έξής τρεΐς ΦΙΔΙΚΟΣ: Γ. ΜΑΤΩΓΙΑΣ έν Λαυρεΐο; ΔΗΜΗΤ. Μ. ΑΡΜΑΤΑΣ έν Πειραιά; και ΠΑΝ. Θ. ΚΑΛΑΜΒΟΚΗΣ έν Σπάρτη όποιοι έγγραφώσαν διατ τρεΐς μήνας από τής Σεπτεμβρίου.